



Θ. Φλωρεΐα-Καραβία. Ο Μοδόςτος.

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΚΑΡΑΒΙ

Μές τὸ λιμάνι στέκεται γερά ἀλυσσοδεμένο
Καράβι, θεριοκάραβο, μιὰ δύναμι παλιὰ.
Δούλεψε χρόνια καὶ καιροὺς καὶ τώρα γηρασμένο
Τ' ἀφίσανε στοῦ λιμανιοῦ μιὰν ἤσυχη γωνιά.

Αὐτὸ ποῦ πέλαγα ὄριζε πλατεῖα κι' ἀγριεμένα
Καὶ παίζοντας τὰ διάβανε στῆς νειότης τὸν καιρὸ,
Ποτέ του δὲ στοχάστηκε μὲ ξάρτια ἀμελημένα
Μιά μέρα πῶς θὰ καρφωθῆ γιὰ πάντα στοῦ γιαιλό.

Βαρζοῦλες τώρα γύρω του σὰν φίδια ξεγλιστροῦνε
Κι' ἀπὸ κοντὰ διαβαίνοντας κρυφὰ τ' ἀναθωροῦν,
Μὲ τὸ γοργό τους πέρασμα σκληρὰ τοῦ περγελοῦνε
Τὰ μαῦρα γεροντάματα ποῦ σκλάβο τὸ κρατοῦν.

Κι' ὅταν φουρτοῦνα δυνατὴ τοῦ λιμανιοῦ θολώνει
Μὲ μανιασμένο μούγκρισμα τὰ διάφανα νερά,
Φυλακισμένος γίγαντας τοὺς κάβους του τεντώνει
Κατὰ τὸ ἄγριο πέλαγο νὰ πεταχτῆ ζητᾷ.

Σὰν γέρος ποῦ στοχάζεται πῶς εἶναι νηὸς ἀκόμα
Καὶ τὰ γεράματα ξεγνᾷ, κι' αὐτὰ τοῦ τὸ θυμοῦν,
Ἔτσι καὶ τὸ πλεούμενο μὲ τὴν ψυχή στοῦ στόμα
Τεντώνεται καὶ τοὺς ἀρμούς τοὺς νοιώθει νὰ πονοῦν.

Κι' ἀφίεται στοῦ τίναγμα ποῦ ἄγρια τὸ τσακίζει,
Στὸ χτύπημα τοῦ κύματος, σ' ἄγερα τὸ δαρμό,
Ζωὴ ὅπου στῆ νειότη του ζωὴ ἔθελε τοῦ δίνει
Στὰ ἔρμα του γεράματα τοῦ δίνει πεθαμὸ.

Μές τὸ λιμάνι στέκεται μῆνες καὶ μῆνες τώρα,
Καράβι, θεριοκάραβο, μιὰ δύναμι παλιὰ.
Καὶ πικραμένο ἀκαρτερεῖ τὴν ὕστερη τὴν ὥρα
Ποῦ θαῦρη τάφο ὁ γίγαντας σ' ἐκείνη τῆ γωνιά.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

ΠΙΚΡΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Βλέπω ἔς τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ
Ἔνα μικρούτσικο καλύβι
Ἦ στέγη του ἢ ταπεινὴ
Τί τάχα κάτω της νὰ κρύβῃ;

Βλέπω ἔς τὸ δρόμο τὸν πλατὺ
Παλάτι μαρμαροχτισμένο
Ἦ πόρτα ἢ ἀρχοντικὴ
Τί νὰ κρατῆ τάχα κλεισμένο;

Τοῦ κάκου τὸ γυρεύει ὁ νοῦς
Π' ὄλο τὸν κόσμο τὸν γυρίζει,
Τὸ ξεύρει μόνο ἢ καρδιά
Ποῦ κάθε μυστικὸ γνωρίζει.

Καὶ ἔς τὸ καλύβι τὸ φτωχό,
Καὶ ἔς τὸ μεγάλο τὸ παλάτι,
Πεθαίν' ἢ ὄμορφη χαρὰ
Πάνω ἔς τοῦ πόνου τὸ κρεβάτι.

Σάμος

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΑΝΟΥ



Μ. Ἀμυραδάκη. Προσωπογραφ. τῆς κόρης μου

